

Opmerkingen bij vraag 4

Toezicht op kwaliteitsnormen voor thuisonderwijs dan wel het ontwikkelingsniveau van de onderwezen kinderen werkt naar mijn mening alleen mits er voldoende aandacht is voor de diversiteit in didactische aanpak.

Daarbij dient men ook rekening te houden met het ontwikkelingsniveau van het kind als individu. Cognitieve ontwikkeling beoordelen door middel van toetsing door het niveau van een kind langs een genormaliseerde meetlat te leggen, zegt alleen wat over het ontwikkelingsniveau op moment van toetsing, terwijl ontwikkeling per definitie een tijdsbestek beslaat. Wat is het ijkpunt? Vanaf welk moment start men met meten? Hoe houdt men rekening met verschillen tussen kinderen, al dan niet zijnde leeftijdsgenoten? Hoe houdt men rekening met de capaciteiten van het kind? Wat zegt een PO-eindtoets daadwerkelijk over het uiteindelijke ontwikkelingsniveau van een kind?

Bovendien lijkt mij het voorstel onaangekondigd een huisbezoek af te kunnen leggen onhaalbaar, daar veel thuisonderwijzers een druk schema hebben van buitenshuis plaatsvindende activiteiten. Daarbij vraag ik mij af in hoeverre een huisbezoek in het kader van artikel 8 EvRM (<http://wetten.overheid.nl/BWBV0001000/2010-06-10>) gerechtvaardigd is. Zie verder opmerkingen bij punt 5.

Opmerkingen bij vraag 5

Er zijn voldoende wetenschappelijke studies gedaan naar de vraag of het ontwikkelingsniveau van (thuisonderwijzende) ouders maatgevend is voor het (uiteindelijke) niveau van diens kinderen. In mijn beleving zijn de competenties waarover ouders beschikken, relevanter dan al dan niet behaalde diploma's. Beschikt een ouder met enkel verschillende propedeuses HBO nu wel of niet over de juiste bekwaamheid? Welk persoon zou beter in staat zijn leerstof over te brengen; een universitair geschoolde laborant die het liefst in zijn eentje werkt of een MBO-er sales en marketing die mensen weet te overtuigen? Een afgeronde HBO-studie is in mijn optiek weinig tot nietszeggend over pedagogisch-didactische bekwaamheid. In het bedrijfsleven is een diploma al lang niet meer de doorslaggevende factor in de afweging iemand al dan niet aan te nemen. Waarom zou dat voor thuisonderwijzende ouders wel een relevante factor moeten zijn? En hoe zit dat dan met alle onderwijs ondersteunende (beroeps)krachten op scholen die geen HBO-diploma kunnen overleggen, zoals bijvoorbeeld overblijfmoeders of conciërges? Die leveren toch ook een bijdrage aan het welzijn van kinderen, ongeacht hun pedagogisch-didactische bekwaamheid.

Volgens dit wetsvoorstel mag een in Nederland woonachtige, enkel Engelsprekende ouder met een masters degree education behaald op University of Cambridge geen thuisonderwijs geven.

In dat geval lijkt het opleidingsniveau dan weer ondergeschikt aan de eis over de voertaal (Engels, geen Nederlands). Relevantie lijkt dus bepaald te worden door de context waarin het thuisonderwijs plaatsvindt. Borging van kwaliteit van het thuisonderwijs ligt naar mijn idee niet vast in vooraf gestelde eisen, zoals 'minimaal HBO-diploma' of 'alleen Nederlands als voertaal'.

Kwaliteit zou goed aangetoond kunnen worden door middel van het maken van een onderwijsplan en verslaglegging van hoe de doelen in het plan gerealiseerd zijn, zoals nu bijvoorbeeld getoetst wordt door Stichting Keurmerk Thuisonderwijs. Daarnaast is de huidige thuisonderwijsgemeenschap ruim voldoende georganiseerd om elkaar te helpen en te (onder)steunen bij het geven van thuisonderwijs.

Daarbij wil ik graag nog het volgende opmerken: het politiek-maatschappelijk debat rondom het rekenniveau van (PABO-)studenten van ruim tien jaar geleden en de dientengevolge geïmplementeerde maatregelen hebben er niet toe geleid dat het rekenniveau is gestegen. Naar het schijnt lag dat aan de gekozen toetsmethodiek, daarop hadden zowel politici als deskundigen veel kritiek. Toch werd de bekritiseerde rekentoets niet afgeschaft.

Gestandaardiseerd toetsen, minimaal ontwikkelingsniveau van ouders én kinderen; ik vraag mij af welke prijs daarvoor betaald wordt. Ik maak mij zorgen over het huidige politieke klimaat. Het huidige wetsvoorstel getuigt in mijn optiek niet van de wil te investeren in de toekomst, in onze kinderen, maar eerder in beperking van creativiteit en ontwikkeling. Wat wordt het volgende vraagstuk; aan welke eisen moeten paren met een kinderwens voldoen om überhaupt kinderen te mogen krijgen? Zijn zij wel capabel genoeg om hun kinderen te ondersteunen tot volle wasdom te komen? Wordt men straks ook daarin onderworpen aan een test pedagogisch-didactische bekwaamheid?